

A MAGÁNYOS SZONETTJE

Mielőtt elindulok a temetőbe,
elrendezem az ágyon a koszorúkat.
Középre helyezem a legszomorúbbat.
Ez emlékeztet a halhatatlan nőre.

Fényesre kefélt cipőben, pantallóban
elvadult sírok, kereszték körül teszek-
veszek. A sírásókkal nem vagyok jóban.
Azt hiszik, hogy a csúfolás megengedett.

Levelet gyűjtök, kapálok, gereblyézek,
ha jön valaki, diszkréten arrébb lépek,
mint egy távoli rokon, akit a család

nem látott évek... – ki tudja már, mióta.
Egy nő rám förmedt egyszer: „Vén idióta!”
Ősz fejemhez vágta a locsolókannát.

44 A HÓHÉR SZONETTJE

Mint egy szabadnapos akasztófa,
úgy áll fehér ingben az apám
az olvadt linóleumpadlóra
meredve, karácsony délután.

Zavart anyám szétgurult pogácsák
előtt térdel. Tepsivel kaszál
kínzója felé. Cserepes száját
nyál fényezi. Nyüszít. Haja száll.

Széjjel baszlak! – üvölti apám
s köp egyet. A konyha ablakán
félíg letépett függöny szárnya lóg.

Kint, az udvaron hóember áll.
Csűr. Disznóól. Fölszántott határ.
Arra futok. Mint Szodomából Lót.

A RÉGÉSZ SZONETTJE

45

Kihunyt emlékek dermedt parazsát szítom,
míg elkékült szám imát füstölög
a feltámadás sötét, mélyhűtött
labirintusában. E kietlen síkon.

Tudni akarom, amit egyszer már tudtam,
de elástam, mert felejteni kell.
Egy szemétdombon hintaló hever.
Mellette baba. Darabjaira hulltan.

Kiszúrt labda. Famászás. Ugróiskola.
Dulakodás apával. Sárga fogsora.
Néhány pofon. Rohanás a ködben.

Rubik kocka. Harag. Az eltűnt teknős.
Egy esős délután. Olyan elmerengős.
Hol a kés, mellyel apát megöltem?

